

مولوی محمد سعید

مولوی محمد سعید سیالکوٹ دے اک پنڈ کلاس والا دے رہن والے سن۔ اوہناں نے دینی تعلیم اپنے پنڈ دے مولوی عبدالحی توں حاصل کیتی۔ مولوی عبدالحی قرآن پاک تے حدیث دے بوہت وڈے عالم سن۔ آنحضرت محمد مصطفیٰ احمد مجتبیٰ صلی اللہ علیہ والہ وسلم دی پاک حیاتی دے چنگے جانوں۔ مولوی محمد سعید ہوراں نے حضور پُور محمد صلی اللہ علیہ والہ وسلم دی پاک سیرت بارے جانکاری اوہناں توں حاصل کیتی۔ غیر اوہدے وچ اپنا علم تے محبت شامل کر کے من کھجیوں اسلوب راہیں بیان کیتا۔

آپ دی کتاب ”محمد صلی اللہ علیہ والہ وسلم“ وچوں اک اقتباس پیش کیتا جاندا اے۔

معراج شریف

بیت نوں 10 دس ورہے ہو گئے سن ڈاڈھے اوکھے 10 دس ورہے۔ رجب دی 27 تاریخ تے سومواری انگریزی 22 مارچ 610ء سی ایس رات محمد صلی اللہ علیہ والہ وسلم اپنے چاچے ابو طالب دی بیٹی اُمّ ہانی دے گھر تے ہوئے سن کہ اللہ تعالیٰ نے اوہناں نوں اسماناں دی سیر کرائی تے اوہ بھیت تے جیہڑے آدم دی اولاد وچوں کے نوں نہیں دے گئے سن۔ قرآن مجید دی ستارہویں سورت انج شروع ہوندی اے۔

ترجمہ۔ ”اوہ ذات بڑی پاک اے جیہڑی اک رات اپنے بندے نوں خانہ کعبہ توں اوس ڈراڈی مسیت تک لے گئی جیہدا آل دوالا برکتاں نال بھریا ہویا اے۔ تے ایس واسطے لے گئی کہ اوہنوں اپنیاں کچھ نشانیاں دکھائے۔“

دیکھو مولا دے رگ جدوں دنیا تک ہوئی تے اسماناں دے بوہ کھل گئے فیرا جیسے کھلے کہ اِنج تیک ایس سفر نے دنیا نوں حیران کیتا ہویا اے کہ کویں اک بندہ تاریاں تے چن توں لنگھدا ہویا اوہناں تھاواں تیک پہنچیا جتھے نہ وہم جاندا اے نہ خیال۔ تے فیر دنیا دا کوئی بشر نہیں جیہدے واسطے ایہدے وچ کوئی نہ کوئی سبق نہ ہووے۔

صوفیا ایہوں ہور طرحاں گھمایا۔ عالماں ایہوں ہور طرحاں جانیا۔ شاعران ایس سفر توں ہور طرحاں لذت لئی۔ ہر کسے نے اپنے اپنے مقدر نال ایہوں جانچیا۔ ابو جہل نے سن کے ٹھٹھا ماریا۔ ابو بکر نے سن کے آمنا و صدقا آکھیا۔ اک گراہواں داسر دار بن گیا، دو جانیکاں داسر دار بن گیا۔

قرآن شریف وچ تے صرف ایہناں ای اشارہ اے۔ پر حدیثاں وچ گل بوہتی کھول کے بیان ہوئی اے۔

حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم فرماندے نیں۔ میں گوڑھی نیندر نسا ہویا ساں جدوں جبریل آئے تے نال براق لیائے۔ ایس جانور جیہدا کوئی جانور زمین اُتے نہیں۔ ایہہ کھوتے توں ذرا وڈا تے فچرتوں ذرا چھوٹا سی۔ اوہدی جت برف نالوں دھند چھٹی سی۔ مونہہ آدمی وانگوں سی پرندیاں وانگوں دو پرں۔ اوہدی ایال، پوشل تے کھب تے سینہ انمول موتیاں نال جڑے ہوئے سن تے انج لیکارے مار دے سن جو یں تاریاں دیاں لڑیاں ہون۔ میں ایس جانور دی کنڈ تے بہہ گیا۔ آکھ تھپکد یاں ایہہ مینوں حرم شریف توں مسجد اقصیٰ لے گیا۔

اینتھوں و پہلے ہو کے میں براق اسمیت صحرا تے چڑھ گیا (صحرا اک وڈا پتھری جیہدے اُتے آج کل اک سوہنا جیہدا گنبد بنیا ہویا اے تے اوہ بیت المقدس دے اندر حضرت عمر دی مسجد دے وچ اے) ایسے پتھرتوں میں اسماناں ول چڑھ گیا۔ حضرت جبریل نال سن ستاں اسماناں وچ جیہڑے پیغمبر میرے راہ وچ آئے میں اوہناں وچوں حضرت ابراہیم علیہ السلام حضرت موسیٰ علیہ السلام تے حضرت عیسیٰ علیہ السلام نوں ملیا۔ سفر جاری سی میں ایس طرحاں دی اواز سنی جس طرحاں دی اواز لکھن لگیاں قلمماں وچوں نکل دی اے۔ کتاب تقدیر دی سی تے اوازاں حمد شاکر دیاں

ہو یاں فرشتیاں دیاں سن۔

آخر میں سدرۃ المنتہیٰ تے پہنچ گیا (سدرہ پیری دے درخت نوں آہندے میں ایہہ خاص درخت اوس حد دے اُتے اک نشانی واگھوں کھلوتا ہو یا اے جتوں تیک فرشتیاں دی پہنچ اے) اتھے اُپر کے جبریل علیہ السلام نے کہیا ”بس حضور (صلی اللہ علیہ والہ وسلم) میری اُپر اتھوں تیک ای سی۔ ایہہ علم دی آخری حد اے۔ میں اک پیروی اگا نہ پُیا تے تھئی نال میرے پُرسز جان گے۔ حضور (صلی اللہ علیہ والہ وسلم) اُسی نییاں دے سردار او۔ دنیا جہان دے مالک دے یار او۔ اگا ہند ودھ دے جاؤ تے اپنے نور دے لشکریاں وچ پنڈا امکان دے جاؤ۔“ پنڈا آخر تک گیا تے آپ (صلی اللہ علیہ والہ وسلم) رب دے حضور جا پہنچے تو اوس تھئی دا جیہوں کوئی نہیں سی جھل سکیا، کھل کے نظارہ کیئا۔ سبحان اللہ۔ اک شاعر آکھدا اے۔ ”حضور (صلی اللہ علیہ والہ وسلم) تہاڈے کیا کہنے۔ طور پہاڑ تے اک لشکارا بیا تے موسیٰ علیہ السلام بے ہوش ہو کے ڈھبہ پئے۔ اُسیاں ذات پاک نوں عین سامنے دیکھیا تے لباس تے مسکراہٹ رہی۔“ ایس ملاقات وچ جیہہ اتھہ اللہ دی ذات ولوں حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم نوں ملیا اوہ پنجاہ (50) نمازاں سن۔ روایت اے کہ واپسی تے حضرت موسیٰ علیہ السلام ملے۔ گل بات ہوئی تے حضرت موسیٰ علیہ السلام کہن گئے۔ اُمت تے بڑا بھار ہے، گھٹ کراؤ۔ واپس گئے۔ خیر نمازاں گھٹ ہوندیاں ہوندیاں شیخ (5) رہ گئیاں۔ پنجاں تے پہنچ کے حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم فیر پرت کے نہ گئے پئی اُمت اُتے ایہہ بھار کوئی بوہتا بھار نہیں۔ بلکہ آکھیا کہ نماز مومن دی معراج اے۔

حضور (صلی اللہ علیہ والہ وسلم) نوں مولا کریم نے گندھے ہوئے نییاں توں علاوہ رنگ برنگی مخلوق دکھائی۔ جو ایسی دنیا وچ آکھنے ہاں ”ملک مانی داوتے۔ کوئی رووے تے کوئی ہتے۔“ ایس نقشے اُتے ای اگلا جگ اے۔ کوئی ہسد اے کوئی روندا اے۔ ہسدے اوہ میں جیہناں نیک عمل کیئے تے روندے اوہ میں جیہناں دے کر توت۔ بھیلے رہے ہون۔

حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم نوں جنت دکھان لے گئے۔ نیک لوک تے نیک بییاں سوہنے وسدے، ٹھنڈیاں چھانواں، دُور شہدیاں شہراں، پھلاں نال لڈیاں ہو یاں شہنیاں جھک جھک کے زمین نوں چھوندیاں، چار چوہیرے رنگ برنگے پرندیاں دی چکار، سلامتی دیاں آوازاں۔ سوہنے مونہہ تے سوہنیاں گھاں۔

حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم نے ایہہ وی دیکھیا کہ اُگ دے بھانڈے پنے بلدے نیں۔ اُگ شوکراں تے بھسکاں انج بھردی اے جو ایس غصے نال کے دا وجود پاٹ رہیا ہووے۔ انگلیاں اے انج گلدے جو ایس لال اُونٹھاں دے اجڑ کھلوتے ہوئے ہون۔ خلقتاں دھوکیں تے لبو آں دیاں ماریاں باہر نکلن نوں دوڑن تے دربان چک چک فیر وچ سٹن۔ ٹھلسیاں ہو یاں پھریاں تراس سے مارے ہوئے اُونٹھاں واگھوں پانی لئی جھلے ہوئے کوہیے مونہہ تے کوچیاں بولیاں مچکاں تے فریاداں۔ اللہ رحم کرے گل کردیاں وجود کتب جاندا اے۔

حضور صلی اللہ علیہ والہ وسلم نے ایہہ سب کچھ دیکھیا تے آکے دسیا۔ اتھوں ایہہ گل بڑی پئی طرحاں ثابت ہوئی اے کہ ایس لوک ای جا کے اوہ دنیا آباد کرنے ہاں۔ جے ایہہ دنیا سنوری ہوئی اے تے اگلی وی سوری ہوئی اے۔ جے معاملے اتھے چوڑ چوٹ نیں تے اگے وی چوڑ چوٹ۔ اتھے دے دکھ تے سکھ ایس زندگی دا پھل نیں تے ایہہ دنیا کوئی مداری دا کھیڈ نہیں۔ گھڑی نظر دے فریب وچ پھسے تے فیر مُراب واگھوں اے۔